

AND Report 111

AND 111 přináší zejména **rozhovor s Ianem Andersonem z prosince 2013, převzatý z Team Rock Radio**. Uvádím zkrácenou verzi.

Vítám ve studiu Progresivního Boha, gentlemana, muže obyčejných lidí. Jak se máš?

No, nejsem si jist, zda jsem „mužem obyčejných lidí“, protože to je jedna z věcí, o kterých bych naopak pochyboval. Jsem spíš jedním z těch chlapíků na okraji, kteří, jak se zdá, nejsou zapojeni do hry nebo nejsou kdovíjak přátelští a srdeční a nestýkají se s partou, do které nikdy nevstoupili. Myslím, že mám spíše pověst umanutého a ne moc přátelského týpka a kaziče večírků. *[smích]* To vše je, myslím, moje oprávněná charakteristika, ale díky za poklonu.

Ian Anderson, škarohlíd? Ale když jsi přebíral cenu Prog God Award v časopise Prog magazine, tvá řeč byla nadšená, veselá, hřejivá a lidská...

A z velké části vymyšlená na místě! Pokud máš KDYKOLIV někde převzít cenu, zkus zařídit, aby tě organizátoři dali na začátek, dokud nejsou řečeny všechny dobré vtipy. Je to jako s řečí na svatbě, kterou musíš narychlo na koleně přepisovat, pokud všichni vtipálci mluvili už před tebou. Nejlepší plán je nic neplánovat a prostě jen od srdce mluvit, využít vlastní zkušenosti.

Byl jsi opravdu v pohodě, tvá lidskost řeč prozářila. Znamenalo pro tebe něco zvláštního, stát se Progresivním Bohem, nebo jsi to cítil jako něco na způsob tečky za svou kariérou?

Co to pro mě opravdu znamená, a myslím to upřímně...tisková média obecně zažívají špatné časy, a myslím, že máme odpovědnost je podpořit. Když chceš vydělat pár korun prodejem časopisů nebo provozem rádia, musíš mít všechno na své straně. Nejvíce potřebuješ mít na své straně umělce, potřebuješ piloty bitevníků. Ti za tebe musejí střílet na nepřítel. Takže při přebírání ocenění Prog God jsem optimistickou řečí nepodpořil jen jednu stanici nebo časopis, ale celý žánr. ... Já

nejsem člověk pro sbírání cen, nejsem člověk večírků. Sedím tam a myslím si, ach jo, mohl bych právě dělat něco užitečnějšího, třeba se dívat na nějaké starší díly seriálu *The Walking Dead* (*Živí mrtví*).

Jsi rád mezi svými hudebními kolegy, nebo to pro tebe nic neznamena?

Je pár lidí, které znám a nějakou dobu jsem je neviděl, a je skvělé jim říci rychlé „Ahoj“, ale bohužel je to někdy tak rychlé, že se to může zdát až urážlivé. Máš čas říct jen „Čau, co pořád děláš?“, předtím, než se necháš zatáhnout do něčeho hlubšího...

Všichni tě tam ten večer milovali, Marillion ti například děkovali za tvou hudbu. Znamená to pro tebe něco, nebo si řekneš, „jo, taky díky, ale kdo jsem já a kdo jste vy“?

No v případě Marillion šlo konkrétně o rok 1982, kdy byli málo známá kapela z Aylesbury, a my jsme je vzali na námi organizovaný festival pro pivovar Theakston's nahoře v Yorkshire. Přijeli s ubohým, na koleně vyrobeným vybavením a se vcelku ohromným zpěvákem s indickou čepicí – byli až moc sebevědomí vzhledem ke svému postavení, navíc jako první vystupující na festivalu. Ale připomnělo mi to velice naše začátky pár let předtím, protože i Marillion viděla spousta lidí už předtím hrát třeba pro 20 lidí v hospodě. Celkově pak tím pádem ale byli publikem velice uznávaní a měli úspěch. Pomyslel jsem si, s pocitem jakési vnitřní gratulace, že se nám podařil dobrý tah. Tihle kluci, navzdory svému amatérskému vybavení a zárodečnému stádiu hudby, měli v sobě něco, co mohlo fungovat. Skutečnost, že byli jakousi neo-progresivní skupinou bojující s překážkami v době, kdy progresivní rock byl už passé. Ale následovníci stylu tu jasně byli, a rád jsem sledoval, jak jejich význam v prostředí 80. let rostl. Fish měl později samozřejmě dlouhou a pestrou kariéru. Hostoval s námi v Edinburghu. Je to fajn kluk, silná osobnost, jeden z těch, kteří trpěli stinnou stránkou role rockové hvězdy. Je to velice zkušený muž, ale se skvělým smyslem pro humor a velkým srdcem. Je to romantik a nemá štěstí v lásce. Píseň, která Marillion proslavila a vynesla do studia Top Of The Pops, byla „Kayleigh“. Není to, myslím, jejich typická skladba, ale odráží Fishovu romantičnost – je to čistě zamilovaná píseň. [Hrají Kayleigh]

Vybral´s to jako typickou milostnou píseň?

Jo, to je jedna z těch písní, jakou bych rád někdy napsal. Já nejsem zrovna milostný veršotepec. Nikdy se mi, myslím, nedařilo psát písně o vztazích. Písně o lásce nebo o konci lásky, to umějí jinší borci než já. Pro mě je těžké se dostat přes Shakespearovy sonety a necítit se potom jako na sestupné spirále. Psaní písní o lásce je ta nejtěžší věc, slovník je zde samozřejmě velice omezený, sentiment rovněž, a najít nějaký nový způsob psaní je zde tudíž těžké. Stal jsem se spíše autorem-pozorovatelem, zde si myslím, že mám nejlepší předpoklady pro volbu slov. Psaní hudby je jaksi lehké, jde jen o dovednost, něco, co si vypěstuješ v průběhu času, a zaplaví tě to pokaždé, když tomu otevřeš brány. Ale verše, to je oříšek. Naučil jsem se před časem, že nemám psát hudbu jako první a pak na poslední chvíli vkládat do prázdného prostoru slova. Je to zatraceně těžké, trefovat se do kompletní a neměnné hudby. Takže dneska to dělám tak, že nejdříve napíšu pár slov – název skladby, refrén, intro ke sloce, něco, a pak nechám ihned vstoupit hudbu a snažím se dál stavět obě stránky vedle sebe – hudbu i text. V ideálním světě by to tak bylo, ale pokud si musím jednu stránku vybrat, je to napřed text, a hudba se mi pak skládá už lehko. Nicméně, o verších musím být pevně přesvědčen, protože já jsem ten, kdo tam pak jde a zpívá to. Ne jako Peter Brown, co psal pro Cream na jejich začátku – myslím tím ty neuvěřitelné a celkem pompézní texty, které musely být pro Jacka Bruce utrpením.

Jsi jedním z velkých britských vypravěčů, tepeš verše zručně, vždy jsi byl schopen vykreslit obraz metaforou, asi to není lehké, ale předpokládám, že máš na to talent od přírody.

Hrne se to ven a člověk to jen zapisuje na kus papíru nebo do laptopu. Pak se k tomu můžeš vracet, opravovat a dělat si rešerše. Naštěstí dneska máme Google a Wikipedii, což ti umožní zaplnit spoustu prvků, které bys před 20 – 30 lety těžko hledal. Dneska si můžeš zkontrolovat své reference, prověřit si název písně, třeba že už nebyl 20x použit jinde. Před internetovou dobou byla fuška tohle prověřit, třeba název písně nebo skupiny. Naštěstí v našem případě byla jedinou referencí jména Jethro Tull ona historická postava. Ale tím, že jsem se v dobách studií moc nezajímal o dějepis, neuvědomil jsem si vlastně, že nás náš agent pojmenoval po mrtvém chlápku, který vynalezl secí stroj. Kdyby tehdy existovala Wikipedia, rychle by se mi

rozsvítilo a asi bych řekl: Myslím, že bychom měli najít jiný název – ale tehdy už na to bylo pozdě.

Steven Wilson remasteroval spoustu položek z vašeho minulého katalogu a zní to fakt skvěle. Je pro tebe zvláštní poslouchat svou hudbu z mládí? Co si o ní dnes myslíš?

No, mám smíšené pocity. Jsou písně na jednotlivých albech, u kterých mě děsí, že jsou mým dílem. Většinou kvůli slovům, ale někdy mě iritují i hudebně. Víím, co tehdy bylo mým cílem, ale buď to byla nějaká odvozenina, nebo to nebylo dobře provedeno. Víš co, někdy jsem teoreticky mohl obvinít ostatní kluky ve skupině, nebyla to jen moje chyba. Ale de facto jsem zodpovědný za všechno, já jsem ty písně napsal a padá na mě 95 % viny za něco, co nezafungovalo, jak mělo. Kluci vždycky odvedli nejlepší možnou práci, vždy byli pod mým vedením a můžu vinit jen sebe, takže tyhle věci mě štvou. Většina materiálu ale není špatná, a jsou tu samozřejmě prvky, dokonce i na nepravděpodobných albech, jako je Passion Play, které jsou v pořádku. Steven Wilson pracoval v posledních měsících na Passion Play a mělo by to být vydáno příští rok na značce Warner Bros, která koupila půlku EMI – tu, u které jsme byli my. Stejně jako všechny velké nahrávací společnosti si Warner Bros uvědomují hodnotu katalogu jako něčeho, co má relativně nízké náklady a vysokou ziskovou marži. Katalog je nyní hlavním pilířem nahrávacích společností, zatímco před dvaceti lety je to nezajímalo, starali se jen o podepsání smlouvy s dalším novým tvůrcem hitů. Dneska představuje 90 % neviditelného ledovce právě minulý katalog, který se hraje v popovém rádiu a televizi, to je ten jejich denní chléb, z toho jsou placeny uklízečky. A musím říci, že jsem svým způsobem hrdý, že po celá ta léta jsem to byl já, kdo platil za úklid na Chrysalis a EMI, a při polovičním poměru bych teď měl platit i většinu uklízeček ve Warner Bros.

Tak vidíš, ty JSI mužem obyčejných lidí!

[smích] Jo, já jsem mužem uklízeček.

Dál se rozvíjíš jako hudebník a jsi teď zpět ve studiu s vyhlídkou na nové album...

Je to tak, přišla ta správná roční doba, dal jsem si koncem minulého roku za úkol napsat nové album. V 9 ráno 1. ledna 2013, to je moment, kdy začnu. To jsou

taková ta někdy naivní prohlášení zvyšující sebevědomí a jejich naléhavost se zesiluje s přibližujícím se termínem jejich splnění. Vstupuješ s prázdnou hlavou, a najednou se začne něco dít, a kolem poledního prvního dne jsem měl napsanou půlku písničky. Neboli dvě – tři minuty reálné hudby, první kousek muziky na albu. O tři týdny později jsem měl v zásadě celé album pohromadě ve smyslu textů, hlavních hudebních témat, částečného rozvinutí některých témat a jejich opakování atd., neboť jde o koncepční album. Většinu jsem měl hotovou, ale v průběhu dalších měsíců jsem se k práci mnohokrát vracel a doladoval verše, popisy, hledal opakované použití stejných přídavných jmen apod., – všechny ty hlouposti, kterých si na začátku nevšímneš. Teď už je to nějakou chvíli kompletní a zhotovil jsem nějaká demo pro kluky z kapely, ke kterým obrazení pozornost na cestách a zapisují si je do programu Sibelius. Tihle chlapi rádi kreslí tečky na papír – pro mě je to všechno srozumitelné asi jako Svitky od Mrtvého moře! Mám to v hlavě, ale nepíší si to. Oni ale ano, protože jim to pomáhá hudbu analyzovat, dostat její prvky do kontextu a naučit se základy. Takže když přijdou do studia, už znají obrysy písní, způsob jejich rozvíjení, mají základy, které můžeme pilovat. To je velká pomoc, když se snažíte denně zkoušet 5 – 6 minut živé hudby, a musíte si vybavit, co bylo den předtím a především, protože to celé musíte postupně vystavět. Ne jenom jako něco, co se musí nahrát, ale jako věc, kterou budete hrát na turné. Musíš si to umět představit a nazkoušet to, jak to budeš hrát živě. Alespoň já to tak mám, protože celý fór, ta třešnička na dortu je, že za dva roky ode dneška budeme schopni nastartovat další dva roky na cestě s koncepčním představením a možná znovu navštívím Prahu nebo Oslo a nastartuji rok 2015 s pohledem zpět, a to při práci na novém projektu. Pomyslím si: Zvládnou ten další projekt dokončit dřív, než natáhnu bačkory? Přesně jako Tommy Cooper nebo Eric Morecambe, je lepší to zabalit s botama na nohách, to je moje filozofie! Možná zvládnou další projekt, možná dva nebo tři, uvidíme.

Už máš název nebo názvy písní?

Ano, je to ... jsou to úseky hudby, ale je to velice ... hmm, člověk musí překlenout ten předěl mezi psaním něčeho naprosto kontinuálního – ve smyslu absence mezer mezi písněmi, žádné digitální ticho – a sestavováním něčeho, čemu chce dát pevný tvar. Myslím, že nyní lidé obzvlášť chtějí mít možnost ponořit se do věcí a zase vyplout ven, nechtějí být nuceni začít na začátku a přehrát si celé album bez přestávky. Musíš jim to usnadnit, dát jim porce velké jako sousta, ale zároveň je jednoznačně

udržet v kontextu většího celku. Ten větší celek se jmenuje Homo Erraticus. Je to v zásadě tak trochu částečně myšleno jako fórek, někdy jako drsný pohled s doslovným významem názvu, prostě o *člověku putujícím* jako o živočišném druhu. Odkud pocházíme geograficky? Jak jsme se sem dostali? Z čeho sestává naše vlast ve smyslu etnického původu atd.? Ale jde také spíše o, svým způsobem, spirituální pohled na myšlenku nestálosti našeho druhu, že jdeme vždycky tam, kde je tráva zelenější. Pro celou generaci lidí to znamená důchod na jihu Španělska, pro jinou zase studium na univerzitě na severu země, která je levnější a kde můžete studovat třeba divadlo nebo něco zcela nesmyslného, co vám nakonec nezajistí pořádné živobytí. Tráva je vždycky zelenější někde jinde a my jsme připraveni i zabít, jen abychom mohli sekat trávník jako první. Takoví jsme jako živočišný druh. To je náš úžasný úspěch a zároveň pád v tom smyslu, že jsme zavinili nehoráznou spoustu špatností a dneska to začíná být více než zjevné. Takže to není album o imigraci, ale album pro lidi, kteří se zajímají o imigraci, ať už ji vítají, nebo nenávidí, nebo se jí bojí na tom našem přeplněném a relativně malém ostrově. Ale musíme si uvědomit, že všichni odněkud pocházíme. Já i ty. Všichni jsme se sem nějak probjovali a stali se tím, čím jsme, ve velice malé zemi plné soutěživosti. V některých úsecích naší historie jsme byli konkurenty na mnohem více globální úrovni, ale máme taky spoustu střídavě potemnělých období dějin. Ty musíme buď obhajovat, nebo se za ně se svěšenýma rukama stydět. Je to album o jisté národní hrdosti. Je to album o kouscích historie a zároveň o výhledu do budoucnosti, ať už té dobré, té špatné a nebo té hnusné. A ano, je tam pár odkazů i na *Walking Dead (Živé mrtvé)*, ve kterých hraje můj nezdárný zeťák. Vrací se sem užít si kolem Vánoc a Nového roku trochu té existence bez zombíků, za to se svou ženou, dětmi a novým štěnětem. Bude to pro něho vítaná úleva od vystřelování mozků z hlav zombies!

Díky moc Tomu Hillmanovi a Team Rock Radiu. Rozhovor najdete online na <http://www.teamrockradio.com/> a na facebooku

<http://www.facebook.com/teamrockradio>

THE JOHN EVAN BAND VE ZPRÁVÁCH

The John Evan Band byly blackpoolská kapela, jejichž pět členů včetně lana Andersona se nakonec transformovala do Jethro Tull. Ohledně předchůdců Tull bylo známo jen málo až do chvíle, než se konaly ocenění si zasluhující výzkumy AND před dvaceti lety. A nyní, úctyhodných 46 let po rozpadu kapely, se znenadání vynořila další zjištění, a to na dvou různých frontách. Číslo 10 BLUES Magazinu obsahuje šestistránkový rozhovor Jo Kendalla s lanem Andersonem, pokrývající lanovu ranou lásku k blues a jeho první hudební výpady s The Blades a The John Evan Bandem. Ian kdysi jaksi zmizel z hudebních aktivit J.E. Bandu, možná ho mohly omluvit následné úspěchy Tull. Zde ho však Kendall drží na správné straně objektivní reflexe – nyní vysvětluje, že, navzdory lásce k žánru, hraní blues na profesionální úrovni nebylo pro něj. (A také, co se týče soulu...). Zároveň lan připomíná historky o raných vystoupeních v Holy Family Clubu (Klub svaté rodiny), o sedmihlavé a zároveň dvanáctinohé promo fotce, o ne zcela bezděčném napodobování Patricka McGoohana, o prvních bojích mezi Barrie Barlowem a Tony Wilkinsonem, o legendárním marném výletu do Strathpeffer, spaní pod širákem kvůli přetížení dodávky vybavením a muzikanty, o vystoupení nováčků v Granada TV Firstimers show, studiových nahrávkách s Derekem Lawrencem, a o přesunu do Lutonu, kde se konkrétně kapela převtělila v Jethro Tull. Ba co víc, článek je vydatně ilustrován nejen nedávnými fotkami lana na jeho chalupě, upravené z bývalých stájí, v západním Londýně, kde se rozhovor konal, ale také fotkami J.E. Bandu. Některé

budou čtenářům AND povědomé, ale jsou tam také dosud neuveřejněné obrázky IA z let 1965-67 a – světe div se- živý záběr na hrající skupinu v Lytham Rugby klubu v únoru 1966 - jeden z nejméně dvou, které pořídila Yvonne Nicholsonová, tehdejší kamarádka skupiny. Skvělý materiál. A je to Yvonne sama, kdo dodal novinky číslo dvě. Návazně na letošní dražbu některých dopisů lana Andersona (viz AND #109), dne 18.12. dražila ještě pár položek, vztahujících se k J. E. Bandu a Jethro Tull, popsaných v katalogu Bonhams následovně:

Sada 287 – “Čtyři dopisy lana Andersona, 1967, všechny adresované ‘Yvonne’, obsahující: jeden list linkovaného papíru, popsaný modrou propiskou, konstatující, “... Příště přijedeme do Londýna ve středu večer a budeme nahrávat, od 10 ráno do 5 odpoledne druhého dne... Musím nahrát na pásku kytarový part do nové písně, kterou se chci naučit ... Myslím, že bych mohl v bance dostat pár stovek liber, abych si mohl případně vydělávat na nuzné živobytí jako skladatel, protože se zdá, že jsem našel jistou oporu v byznisu...”, psáno malým písmem s podpisem, obálka datována 8. září.

1967; jeden list nelinkovaného dopisního papíru z hotelu Northkupp, Swansea, popsaný černou propiskou, s textem, “...Minulý večer se nám podařil, byli jsme úspěšní, protože tam na nás bylo asi pět místních skupin, kterým jsme se líbili a podporovaly nás. Začali jsme se učit nějaké nové písničky, a za pár minut padáme to klubu na zkoušku... Jo, a dneska je mi 20. Cítím se tak nějak jinak.”, obálka datována 10. srpna 1967; jeden list linkovaného papíru, popsaný modrou propiskou, s textem “.. Začínám hrát na flétnu, sehnal jsem si ji od kámoše minulý týden...”, obálka datována 22. srpna 1967; a dva listy linkovaného papíru, popsané modrou propiskou, s textem, “...Dneska večer hrajeme v Kidderminsteru, jak víš, aspoň myslím. Ráno mi volal Don a říkal že mu smlouva nevyšla a zdálo se mi, že trochu neví, jestli má ještě práci... Ptala ses mě, jestli se mi líbí jméno, které chceš jako pseudonym na pódiová vystoupení. Zní to jako postava z béčkového špionážního filmu... Nastal čas pro poctivost, vstřícnost a lidskost, a cítím, že tohle bude tendence ve vizuálním a hudebním umění, a to, za pár let, i na veřejné úrovni. Ať je to, jak chce, my dva bychom mohli sloužit jako příklad“, obálka datována 7. září 1967.” [odhad ceny £1,000-£1,500; prodáno za £1,125]

Sada 289 – “John Evan Blues Band: Vzácny koncertní plakát a příbuzné položky, 1966-67: plakát John Evan Bandu, přesné místo neznámé, dopsáno tužkou: neděle, 22.1.1967, společně s kartou Sole Agency and Management business card pro skupinu John Evan Blues Band, popsaná a barevná, a černobílá propagační fotografie 10 x 8 John Evans Bandu.” [odhad ceny £500-£600; prodáno za £375]

Sada 290 – “Jethro Tull: Raná propagační fotografie a plakát, 1968: černobílá fotografie 8 x 10 vydaná Ellis-Wright Agency Ltd., plakát síťotisk, od Impact Printing, Windsor, 51 x 76cm.” [odhad ceny £200-£250; prodáno za £175.]

Sada 291 – “Jethro Tull: Vzácny koncepční nástin lana Andersona pro 'War Child', 1974, černé kartónové desky, spirálová vazba, titulní stránka a 71 cyklostylovaných číslovaných stránek, nástin začíná slovy “Náš příběh se zaobírá krátkým pobytem dívky v posmrtném životě. Po příchodu tamtéž se setkává s průvodcem jménem Peter du Jour, který není zavázán ni Nebi, ni Peklu, dává přednost pohodlnému setrvávání někde mezi...”, společně se dvěma cyklostylovanými stránkami veršů, nazvaných Snílek (Dreamer), na žlutém papíře.” [Odhad ceny £700-£900; prodáno za £875.]

Fascinuje nás, že Ianův dopis z 22.8. 1967, jak se zdá, potvrzuje vzpomínku Glena Cornicka (AND #37), že Ian dostal flétnu od známého v Blackpoolu, ještě před tím, než začal tak často vyprávět příběh, jak vyměnil kytaru za lesklou flétnu, visící na zdi obchodu s hudebními nástroji. A co se týče synopse k filmu War Child, toť přímo historický klenot, obzvláště, když uvážíme, že celý projekt nakonec zůstal v šuplíku. Jen slintejte...pokud to bylo koupeno čtenářem AND - prosím mohl byste materiál příští rok zapůjčit studiu Parlophone Records pro umístění v bookletu u remixovaného a nově zabaleného dílu War Child??

Více Jethro Tull/Ian Anderson položek bude, dle slibu, na další aukci, která bude u Bonhams 25. června.

Mezitím, když původně umístila několik svých fotek lana ze šedesátých let, na <http://jethrotull.proboards.com>, Yvonne (a Forum) nám laskavě dala souhlas s jejich přetištěním zde, včetně neobyčejného a nesporně unikátního snímku televize jejich rodičů, ve které běží program Granada Firstimers s Ianem Anderson v jeho úboru á la 'Elvis', plus uvedený druhý snímek živě hrající skupiny z roku 1966. Kdo by si jen byl pomyslel, že jde o tehdejší Lytham Rugby Club, již brzy se změnivší v 'Madison Square Garden'?? Martin Webb

Ian Anderson 1965-1967 and below, photo taken by Yvonne of Ian appearing on the Firstimers TV show. What foresight!
[ALL PHOTOS © Yvonne Nicholson]

A NEW DAY is edited & published by Dave Rees at
76 Hyde Terrace, Newcastle upon Tyne, NE3 1AT
Email anewday@btinternet.com

MAIL ORDER 5 issue sub to UK £13.50 Europe £20 or 30 Euros IN CASH
Elsewhere £25 or 40\$ US in CASH

Binders (hold 12 issues) gold blocked on black with A New Day logos
are £8.90 to UK, £11.99 inc p&p overseas.

Cheques payable to A NEW DAY
PAYPAL at www.anewdaymag.co.uk
(PDF Subscription also available)

BOOKS The A New Day Tapes Vol 1 and Vol 2 available at
www.jethrotullnewdaybook.co.uk

A New Day and the book "Minstrels In The Gallery" now available for Kindle
download online at Amazon

Thanks to Charles Kenney, Team Rock Radio and as always Old Webby AKA
Martin Webb. Special thanks to Yvonne Nicholson

To follow in AND #112 (VERY SOON!) exclusive interview with Florian
Opahle, review of Ian Anderson in London at the All Flutes special, Martin
Barre live at Giants of Rock, the last ever TAAB show plus another exclusive
interview with IAN ANDERSON. Ooh, how exciting! 😊 See you soon. DR